

Arrest

nr. 206 873 van 17 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LOYENS
Bilzersteenweg 13/A
3770 RIEMST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. LOYENS verschijnt voor verzoekers en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2016 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 september 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 18 september 2017 wordt deze beslissing ter kennis gebracht aan verzoekers. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2016 werd ingediend door :

A., A. (R.R.: ...)

geboren te Chilik op (...)1967

+ echtgenote: A., G. (R.R.: ...)

geboren te Chilik op (...)1974

+ 2 minderjarige kinderen:

- A., R., geboren op (...) 2004

- A., T., geboren op (...) 2012

nationaliteit: Kazachstan

adres: (...) Tongeren

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 16.11.2011 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 25.04.2013 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielpcedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 21.03.2013 dienden betrokkenen een aanvraag art. 9ter in, dewelke op 16.04.2013 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd op 02.05.2013 aan betrokkenen betekend. Op 11.06.2013 dienden betrokkenen een nieuwe aanvraag art. 9ter in. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en dit op 30.07.2013, aan betrokkenen betekend op 04.09.2013. Betrokkenen dienden tegen beide beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp de beroepen op 25.02.2016 (RVV, arrest nr. 162.767 en arrest nr. 162.768). Op 14.05.2013 diende betrokkenen een aanvraag art. 9bis in die eveneens onontvankelijk werd verklaard op 26.11.2013, aan betrokkenen betekend op 16.12.2013. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.09.2015 (RVV, arrest nr. 153.691). Op 12.02.2016 dienden betrokkenen een tweede aanvraag art. 9bis in, dewelke op 19.04.2016 opnieuw onontvankelijk werd verklaard, hen betekend op 25.04.2016.

Betrokkenen beschrijven in onderhavige aanvraag de toestand van de Oeigoeren in Kazachstan. Verder beweren betrokkenen dat de heer A. bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan het risico zou lopen om geïntimideerd te worden, gearresteerd te worden of zelfs in gevangenschap genomen te worden. Ter staving van deze beschrijving en deze bewering leggen betrokkenen diverse documenten voor: een opsporingsbericht betreffende de heer A., 3 oproepingsbrieven betreffende de heer A., een schrijven van de ‘Linkse Socialistische Partij’ van 21.05.2015, een schrijven van ‘World Uyghur Congress’ d.d. 25.10.2012, een ander document van ‘World Uyghur Congress’ met registratienummer VR 18781, nog een schrijven van ‘World Uyghur Congress’ van 25.04.2014, een schrijven van ‘World Uyghur Women’s Union’ d.d. 22.07.2016 en tenslotte een schrijven van de heer T A. d.d. 30.08.2015. Wat het document van de ‘World Uyghur Congress’ van 25.10.2012 betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze reeds door betrokkenen werd voorgelegd tijdens hun asielpcedure. De bevoegde asielinstanties oordeelde

over dit document dat deze duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont en dat er niet uit kan afgeleid worden dat betrokkenen een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen (RVV, arrest 101.694 en arrest nr. 101.695 van 25.04.2013).

Aangezien ook het opsporingsbericht en de 3 oproepingsbrieven reeds werden behandeld tijdens de asielpcedure en niet werden weerhouden, kunnen deze dus in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden. Met betrekking tot het schrijven van 'World Uyghur Congress' d.d. 25.10.2012 dient er nog opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat betrokkenen erkennen dat deze brief louter op hun vraag en louter op basis van hun verklaringen werd opgesteld (beslissing CGVS van 20.12.2012). Ook de overige voorgelegde documenten hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter. Bovendien dient er vastgesteld te worden dat het document van de 'World Uyghur Congress' van 25.04.2014, het schrijven van de 'Linkse Socialistische Partij' op datum van 21.05.2015, een ander document van 'World Uyghur Congress' met registratienummer VR 18781 en een schrijven van 'World Uyghur Women's Union' d.d. 22.07.2016 gaan over de algemene situatie van Oeigoeren in Kazachstan en dat zij betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Ook verwijzen deze documenten naar diverse (media)websites die handelen over de situatie van Oeigoeren in Kazachstan. Echter, het louter inroepen van of verwijzen naar rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land of van een welbepaalde bevolkingsgroep een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Wat tenslotte het schrijven de heer T. A. d.d. 30.08.2015 betreft; dit schrijven bevat enkel dezelfde elementen die betrokkenen hebben aangehaald tijdens hun asielpcedure. Vermits dit schrijven geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die betrokkenen reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en deze niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, wettigen deze elementen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties en kunnen ze dus in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden.

Verder legt de heer A. ook een paar foto's voor die genomen zouden zijn bij zijn deelname aan betogingen in België. Mede hierdoor zou hij, volgens eigen verklaringen, in het zicht zijn gekomen van de veiligheidsdiensten van China en Kazachstan. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat de Chinese of Kazachse overheid op de hoogte zouden zijn dat de heer A. zou hebben deelgenomen aan betogingen in België. Het blijft louter bij een blote bewering zodat dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is immers niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen.

Vervolgens beweren betrokkenen dat zij geen adres meer hebben in Kazachstan en dat zij dus geen mogelijkheid tot verblijf meer hebben aldaar. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun asielaanvraag duidelijk verklaard hebben dat er nog andere familieleden van hen in Kazachstan verblijven.

Betrokkenen verklaarden immers dat de ouders, broers en zussen van mevrouw A. nog in Chilië verblijven evenals de broers en zussen van de heer A.. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Kazachstan zouden verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook de bewering dat betrokkenen nergens anders over een wettelijke verblijfplaats beschikken, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen niet gevraagd wordt zich naar een ander land dan Kazachstan te begeven. In Kazachstan is er immers een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dienen in te dienen bij de Belgische ambassade te Astana. Wat betreft het feit dat hun jongste kind, T., in België is geboren; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Tot slot, het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun oudste minderjarige kind, R, plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 25.04.2013 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Ook dient er opgemerkt te worden dat het jongste kind, T., jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert november 2011 in België, hebben Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, behaalden een inburgeringsattest, leggen beiden een werkaanbieding voor, zijn werkwilleg, hebben een ruime vriendenkring opgebouwd en leggen diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 12 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker, ter kennis gebracht aan verzoeker op 18 september 2017.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

*Naam, voornaam: A. A.
geboortedatum: (...) 1967
geboorteplaats: Chilik
nationaliteit: Kazachstan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25.04.2016.”

Op 12 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster, ter kennis gebracht aan verzoekster op 18 september 2017.

Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

*Naam, voornaam: A. G.
geboortedatum: (...) 1974
geboorteplaats: Chilik
nationaliteit: Kazachstan*

+2 minderjarige kinderen:

-A, R, geboren op (...)2004, nationaliteit: Kazachstan

-A, T, geboren op (...)2012, nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekendop 25.04.2016.”

2. Over de rechtspleging

In hun verzoekschrift stellen verzoekers beroep aan te tekenen tegen “de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18.09.2017”. Als stuk 21 voegen zij evenwel de beslissing van 12 september 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en twee bevelen om het grondgebied te verlaten, genomen op dezelfde datum. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt eveneens dat zij voormelde weigeringsbeslissing en bevelen als bestreden beslissingen beogen zodat het beroep in die zin wordt behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“2.2.1. Eerste middel

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht;

Het zorgvuldigheidsbeginsel noopt de administratie om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel:

*"dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen"¹, "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen"². 1 LAMBRECHTS, W., "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in OPDEBEECK, I. (éd.), *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur*, Deurne, Kluwer, 1993, 30, nr. 3)*

*2 LE FRANC, P., "Het zorgvuldigheids- en belangenafwegingsbeginsel", in HUBEAU, B. en POPELIER, P. (éd.), *Behoorlijk ruimtelijk ordenen*, Brugge, Die Keure, 2002, 48, nr. 27*

De Raad van State stelt :

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken"³.

"De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voorzorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn... De bevoegde overheid wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden"⁴.

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken - in geval van een volledig dossier- kunnen oordelen over het dossiers.

De overheid kan maar zeker over alle feitelijke gegevens beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene.

Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid.

In casu besliste de overheid, zijnde verwerende partij, zonder enig voorafgaand verhoor en zonder verdere inlichtingen te verstrekken, dat de aangehaalde elementen geen bijzondere omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden 3 R.v.St., nr. 23.795,13

december 1983, geciteerd in VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Gent, Mys & Breesch, 1997, 100-101, nr. 249 4 LAMBRECHTS, W., o.c., 34, nr. 8 5 LE FRANC, P., o.c., 48, nr. 27 kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Bij dergelijke verzoeken, zoals gesteld door verzoekers, heeft de overheid onzorgvuldig gehandeld en wel om de reden dat zij verzoekers minstens had kunnen horen.

Indien de overheid verzoekers had gehoord, hadden verzoekers de bijgebrachte documenten kunnen toelichten en dit om de buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Uit de bijgevoegde stukken blijkt duidelijk dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

De overheid heeft bijgevolg onzorgvuldig gehandeld met betrekking tot het horen van verzoekers.

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht is geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.2 Verzoekers richten zich in een eerste middel tot de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en zij voeren de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, betogen verzoekers wat de concrete elementen *in casu* betreft dat de overheid zonder enig voorgaand verhoor en zonder verdere inlichtingen te verstrekken, heeft beslist dat de aangehaalde elementen geen bijzondere omstandigheid vormen. Indien zij zouden gehoord zijn, hadden zij de bijgebrachte documenten kunnen toelichten en dit om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, aldus verzoekers.

De Raad wijst erop dat verzoekers de kans hadden om alle toelichtingen die zij nuttig achtten te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat zij in de mogelijkheid waren om deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekers houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet werden gevraagd om inlichtingen. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoekers wat dit onderdeel van het middel betreft niet dienstig is. Er blijkt zelfs niet dat verzoekers enig belang hebben bij hun grief, nu geenszins wordt uiteengezet welke bijkomende dienstige inlichtingen zij nog hadden kunnen verstrekken. Waar verzoekers verwijzen naar de bijgevoegde stukken, stelt de Raad vast dat zij die stukken hebben gevoegd bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf en dat uit de bestreden beslissing blijkt om welke reden deze niet kunnen worden aanvaard. Minstens tonen verzoekers niet aan met welke documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Het komt niet de Raad toe de argumenten te destilleren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de algemene beginselen, met name het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel voeren verzoekers het volgende aan:

"2.2.2. Tweede middel

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtszekerheidsbeginsel;

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten het recht op rechtszekerheid in. Dit houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.

De Dienst Vreemdelingenzaken besliste echter dd. 12.09.2017 het volgende:

"Tot slot, het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun Voor eensluidend verklaard afschrift oudste minderjarig kind, R., plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 25.04.2013 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Ook dient er opgemerkt te worden dat het jongste kind T., jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België

De Dienst Vreemdelingenzaken doorkruist hier vaststaande rechtspraak van de Raad van State.

De verplichting om een schooljaar te onderbreken zou een omstandigheid kunnen uitmaken die het voor een kind, net zoals zijn ouders, bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van oorsprong of naar het land waar zij toegelaten worden te verblijven om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsvergunning in te dienen. De onderbreking van een studiejaar voor een onbepaalde termijn brengt het verlies hiervan mee en vervolgens een moeilijk te herstellen nadeel (RvS 18 februari 2004, nr. 128.259, Rev.dr.étr. 2004, afl. 127, 65).

Indien verzoekers zich bij de Belgische ambassade te Astana zouden moeten begeven teneinde hun aanvraag in te dienen, betekent dit dat ten tijde van het indienen van de aanvraag dd. 28.12.2016 alle vier de kinderen hun studiejaar zouden moeten onderbreken voor een onbepaalde termijn, hetgeen klaarblijkelijk een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken en bijgevolg dan ook een buitengewone omstandigheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt bijgevolg het rechtszekerheidsbeginsel door vaststaande rechtspraak van de Raad van State te doorkruisen.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.4 Verzoekers richten hun betoog in dit kader tot het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris aangaande de schoolgaande kinderen en verwijzen naar – naar hun mening vaststaande – rechtspraak van de Raad van State die hierdoor doorkruist zou worden.

Verzoekers ontkennen geenszins dat hun kinderen in het herkomstland naar school kunnen. In zoverre dat verzoekers betogen dat het schoollopen van kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Waar zij betogen dat de kinderen bij terugkeer het risico lopen om een schooljaar te verliezen, merkt de Raad op dat artikel 74/14, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een termijnverlenging van het bevel te vragen wanneer er schoolgaande kinderen zijn. Wat de rechtspraak van de Raad van State betreft waarnaar verzoekers verwijzen, merkt de Raad op dat uit het aangehaalde motief blijkt dat de Raad van State stelt dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken een omstandigheid "zou" "kunnen" uitmaken die het voor het kind bijzonder moeilijk maakt terug te keren en dat verzoekers niet aantonen dat zij zich in dergelijke omstandigheden bevinden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"2.2.3 Derde middel

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met name de motiveringsplicht;

In haar beslissing dd. 12.09.2017 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende:

"[...] Ter staving van deze beschrijving en deze bewering leggen betrokkenen diverse documenten voor: een opsporingsbericht betreffende de heer A., 3 oproepingsbrieven betreffende de heer A., een schrijven van de Likse Socialistische Partij van 21.05.2015, een schrijven van World Uyghur Congress' d.d. 25.10.2012, een ander document van 'World Uyghur Congress' met registratienummer VR 18781, nog een schrijven van 'World Uyghur Congress' van 25.04.2014, een schrijven van 'World Uyghur Women's Union' d.d. 22.07.2016 en tenslotte een schrijven van de heer T. A. d.d. 30.08.2015. [...] Met betrekking tot het schrijven van 'World Uyghur Congress d.d. 25.10.2012 dient er nog opgemerkt te

worden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat betrokkenen erkennen dat deze brief louter op hun vraag en louter op basis van hun verklaringen werden opgesteld (beslissing CGVS van 20.12.2012). Ook de overige voorgelegde documenten hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter. [...]"

Verder geeft de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende aan:

" [...] Verder legt de heer A. ook een paarfoto's voor die genomen zouden zijn bij zijn deelname aan betogingen in België. Mede hierdoor zou hij, volgens eigen verklaringen, in het zicht zijn gekomen van de veiligheidsdiensten van China en Kazachstan. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat de Chinese of Kazachse overheid op de hoogte zouden zijn dat de heer A. zou hebben deelgenomen aan betogingen in België. Het is immers niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen.

Vervolgens beweren betrokkenen dat zij geen adres meer hebben in Kazachstan en dat zij dus geen mogelijkheid tot verblijf meer hebben aldaar. [...] Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Kazachstan zouden verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Overwegende dat elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte.

Dat deze formele als materiële motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel betreft;

Daarenboven bepaalt art. 62 Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden;

"L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient" (Cons. Etat 12 mei 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E. 1989)

Bovendien bepaalt de Wet van 26 juli 1991 dat de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag dient aan te duiden waarop zij deze beslissing steunt;

Deze motivering dient bovendien afdoende te zijn;

In deze voldoet de Dienst Vreemdelingenzaken wel aan de formele motiveringsplicht doch verzaakt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de materiële motiveringsplicht. Waar verzoekers documenten bijbrengen ter staving hun situatie, worden deze documenten als ongeloofwaardig bestempeld, zo zij een "gesolliciteerd" karakter zouden hebben.

Anderzijds zouden verzoekers nalaten een bewijs bij te brengen dat de heer A. deelgenomen zou hebben aan betogingen in België of dat zij niet meer terecht zouden kunnen bij familie in Kazachstan.

Dat deze omstandigheden géén buitengewone omstandigheden zouden uitmaken motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken echter "om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen".

Deze beslissing staat echter volledig in contrast met de eerder genomen beslissing betreffende de "gesolliciteerde" documenten.

Deze zogenaamde gesolliciteerde documenten maken duidelijk en minstens een begin van bewijs kunnen uitmaken, doch worden deze onverbiddelijk afgewezen zonder deze documenten ook maar in acht te nemen bij de beoordeling.

De overheid laat tevens na om een bewijs te leveren van het zogenaamd gesolliciteerd karakter van de bijgebrachte documenten. De documenten zijn reëel en waarheidsgetrouw.

De overheid heeft bijgevolg zijn materiële motiveringsplicht geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.6 Verzoekers menen in een derde middel dat wel wordt voldaan aan de formele motiveringsplicht, doch wordt verzaakt aan de materiële motiveringsplicht en zij richten hun betoog opnieuw tot de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekers menen, wat de concrete elementen *in casu* betreft, dat het motief van de gemachtigde waarin hij stelt dat de bijgebrachte documenten als ongeloofwaardig worden bestempeld, zo zij een "gesolliciteerd" karakter zouden hebben enerzijds en de motieven waarin hij stelt dat verzoekers nalaten een bewijs bij te brengen dat de heer A. heeft deelgenomen aan betogingen in België of dat zij niet meer terecht zouden kunnen bij familie in Kazachstan – verzoekers zouden om hun beweringen te

staven op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen – anderzijds, in contrast zijn met elkaar. De zogenaamde gesolliciteerde documenten maken duidelijk en minstens een begin van bewijs uit, doch worden onverbiddelijk afgewezen zonder deze documenten ook maar in acht te nemen bij de beoordeling, aldus verzoekers.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. De Raad stelt vast dat de motieven waarin wordt gesteld dat de documenten een gesolliciteerd karakter hebben, handelen over de ingeroepen omstandigheid betreffende de toestand van de Oeigoeren in Kazachstan en de bewering dat de heer A. bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan het risico zou lopen om geïntimideerd te worden, gearresteerd te worden of zelfs in gevangenschap genomen te worden. De motieven waarin wordt gesteld dat op zijn minst een begin van bewijs dient te worden voorgelegd, handelen over de bewering dat de Chinese of de Kazachse overheid op de hoogte zouden zijn dat de heer A. zou hebben deelgenomen aan betogingen in België. Omtrent de afwezigheid van familie verwijst de gemachtigde naar de verklaringen bij de asielaanvraag en stelt hij dat zij niet aantonen dat de aldaar opgesomde familieleden niet langer in Kazachstan zouden verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg betreffen dit verschillende omstandigheden die elk individueel worden beoordeeld door de gemachtigde en derhalve niet in contrast staan met elkaar.

Met hun betoog, waarin zij doorheen hun middelen voorhouden dat de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken en de betreffende documenten dit bewijzen, tonen verzoekers niet aan dat de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot algemene beschouwingen zonder op concrete wijze in te gaan op de motieven, laat staan deze te weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Verzoekers slagen er bijgevolg niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Waar verzoekers menen dat de overheid nalaat om een bewijs te leveren van het zogenaamd gesolliciteerd karakter van de bijgebrachte documenten en dat deze reëel en waarheidsgetrouw zijn, verliezen zij uit het oog dat het hen toekomt de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aan te tonen. Tevens dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Daar waar verzoekers met hun kritiek blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. *In casu* tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN